

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **L. M.**, nar. , státní příslušnost, bytem v České republice , zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2013, č. j. CPR-5020-3/ČJ-2013-930310-V231

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2013, č. j. CPR-5020-3/ČJ-2013-930310-V231, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému tlumočnickovi panu Mgr. Jaroslavu Hrouzkovi, bytem Šárecká 1962/5, 160 00 Praha 6, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 911 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 6. 8. 2013, č. j. CPR-5020-3/ČJ-2013-930310-V231, jímž žalovaná k odvolání žalobce zčásti změnila (ve výroku o době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie) a ve zbytku potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 3. 2013, č. j. KRPS-363305-46/ČJ-2012-010022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění.

Žalobce namítá, že nevěděl o pravomocném zrušení povolení k trvalému pobytu. Na území České republiky proto pobýval v dobré víře, že jeho trvalý pobyt je stále platný. V řízení před správním orgánem byl zastoupen advokátem a neměl proto důvod se sám o stav řízení zajímat. Předpokládal, že v případě pravomocného zrušení povolení k trvalému pobytu, bude vyrozuměn advokátem, který měl jak telefonní, tak e-mailový kontakt a znal i adresu pro doručování. Nemůže proto jít k tíži žalobce, že ho advokát o této skutečnosti uvědomil až v době zahájení řízení o správním vyhoštění. Pro vyhoštění proto nestačí pouhé nezaviněné nezákonné jednání cizince, nýbrž jednání zaviněné. Není proto důvodu použít proti cizinci, který jednal v dobré víře v oprávněnost pobytu na území České republiky, použít tak drastické opatření jako je správní vyhoštění. Žalovaná, ani správní orgán I. stupně, neobjasnily, z jakého důvodu je ve veřejném zájmu zasáhnout proti žalobci právě takovým přísným opatřením, na kterém podle názoru žalobce není ani žádný veřejný zájem, neboť kdyby o zrušení povolení k trvalému pobytu věděl, tak by vzhledem k zájmu na zachování rodinných, pracovních a dalších sociálních vazeb, které má v České republice, svoje postavení nikdy neohrozil neoprávněným pobytem. Z hlediska obecných zásad správního řízení (§ 33 odst. 3 správního řádu) není zřejmé, jaký je veřejný zájem na vyhoštění cizince, který se do situace neoprávněného pobytu dostal nezaviněně a nevědomě. Před takovým cizincem není logicky třeba chránit Českou republiku vyhoštěním cizince. Z čl. 14 odst. 3 a 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) vyplývá, že svoboda pobytu a pohybu může být omezena zákonem pouze v případě, že to je nevyhnutelné pro bezpečnost státu, udržení veřejného pořádku, atd., jakož i to, že cizinec může být vyhoštěn jen v souladu se zákonem. Z čl. 4 odst. 1 a 3 Listiny pak plyne, že i při ukládání povinnosti je třeba zachovávat základní práva a svobody a při používání zákonů a jejich mezí musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Z citovaných článků Listiny žalobce dovozuje, že nelze vyhostit cizince za nezaviněný a nevědomý neoprávněný pobyt, neboť tím dochází k použití ustanovení o mezích základních práv a svobod, aniž je šetřena jejich podstata a smysl. Nesprávně byl také posouzen dopad vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a jejich dvou malých dětí. K tomu žalobce odkazuje na § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž správnímu orgánu ukládá povinnost zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince a připomíná svou nevědomost o protiprávnosti svého jednání a dobrou víru v platnost trvalého pobytu. Ve prospěch žalobce hovoří desetiletá délka pobytu na území České republiky a dobrá znalost českého jazyka. Navíc má v České republice pevné vazby a celá rodina je závislá na příjmech ze svého podnikání v České republice. Je zcela nepřiměřené, aby z důvodu nevědomého, neoprávněného pobytu manžela a otce se musela celá rodina, včetně dětí přesunout do . Podle žalobce je zcela nepřiměřené tomu, že nezaviněně, neoprávněně pobýval, aby svoji rodinu a svoje podnikání podrobil experimentům, které navrhuje žalovaná. Žalobce již učinil vše pro legalizaci svého pobytu, má podanou žádost o trvalý pobyt i žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití s manželkou. V tom, aby jeden z těchto pobytů získal, mu brání pouze to, že žalovaná trvá na jeho vyhoštění a zařazení do evidence nežádoucích osob.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla všechny žalobní výhrady a odkázala na vydané rozhodnutí. Současně uvedla, že „zaviněné“ jednání není povinným znakem k naplnění skutkové podstaty § 119 zákona o pobytu cizinců. Žalobce věděl, že bylo zahájeno řízení ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu a z tohoto důvodu také udělil plnou moc svému zástupci (advokátovi). Do nastalé situace se přivedl žalobce sám, když nekomunikoval se svým zástupcem, což nelze přičítat k tíži správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 62/2013). Odmítla rovněž poukaz na dobrou víru žalobce a konstatovala, že žalobce porušoval právní předpisy České republiky již od vstupu na její území a musel proto předpokládat následky, které tak může vyvolat a které nepochybně

zasáhnou jeho soukromý nebo rodinný život. Podnikáním bez pobytového statusu porušuje žalobce i nadále právní řád České republiky. K námitce ohledně veřejného zájmu na vyhoštění žalobce a dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zopakovala žalovaná, že již v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodnila, že v případě žalobce převažuje ochrana veřejného zájmu na dodržování právních předpisů před ochranou nad zásahem do soukromého a rodinného života, neboť žalobce se do nastalé situace dostal svým vědomým dlouhodobým protiprávním jednáním, za které je plně zodpovědný. Žalobce nemohl být prokazatelně v dobré víře, že jeho trvalý pobyt trvá, neboť byl řádně seznámen se zahájením správního řízení, v jeho průběhu byl několikrát neúspěšně předvoláván s tím, že omluva spočívala buď v nezajištění tlumočníka, nebo odcestování žalobce údajně do země původu. Žalobce si musel být s ohledem na účelovost prohlášení otcovství vědom hrozícího následku. Protokol o seznámení účastníka řízení se spisovým materiálem vedeným ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu byl s žalobcem sepsán dne 14. 9. 2009. Od uvedeného dne si musel být vědom své značně nejisté situace týkající se jeho pobytu na území České republiky a přesto se dva a půl roku, kdy toto řízení probíhalo (právní moc rozhodnutí nastala dne 16. 3. 2012), nezajímal o jeho průběh a zejména výsledek. V důsledku svého nezodpovědného jednání přivedl manželku a děti do situace, kdy musí opustit Českou republiku. Je na uvážení žalobce a jeho rodiny, zda manželka a děti budou následovat žalobce, či zda setrvá na našem území. Pokud se manželka, která má na území České republiky povolení k dlouhodobému pobytu a podniká zde, rozhodne s dětmi zůstat po dobu vyhoštění žalobce na území České republiky, mohou jí v tomto období vypomoci jejich rodinní příslušníci. Závěrem uvedla žalovaná, že i přes neúctu žalobce k právním předpisům České republiky, byly posouzeny rodinné vazby a finanční závazky jako podstatný důvod pro změnu části výroku tj., že doba jednoho roku, po kterou nemá být žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, byla změněna na šest měsíců.

Při jednání konaném dne 28. 11. 2013 doplnil zástupce žalobce, že situace, v níž se žalobce nachází, byla jednoznačně zaviněna jeho zástupci (stávajícím i předchozím). Upřesnil, že žalobce zastupoval až do roku 2010. Do té doby k dotazům žalobce na stav řízení o zrušení povolení k pobytu uváděl, že věc je v běhu a že v případě, i kdyby bylo rozhodnutí zrušeno, bude podána žaloba. Pro takový případ by žalobci mohlo být uděleno vízum za účelem strpění. Byl proto ubezpečován, že může v České republice zůstat. Poté převzal zastoupení jiný advokát, který však žalobce o zrušení rozhodnutí o povolení trvalého pobytu informoval až po zahájení řízení o vyhoštění. Žaloba proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu by byla s ohledem na judikaturu Městského soudu Praze úspěšná, protože si žalobce na území České republiky vytvořil rodinné zázemí, a oprávnění žalobce pobývat v České republice by bylo zachováno. V současné době je pobytová situace žalobce řešena podáním žádostí o trvalý a dlouhodobý pobyt. Obě řízení byla přerušena do skončení řízení o správním vyhoštění. Nebude-li vyhoštění vykonatelné, jeden z pobytů žalobce získá.

V případě, že by musel žalobce vycestovat a podat v žádost o dlouhodobý pobyt, situace by se zkomplikovala, protože i když se na první pohled jeví délka zákazu pobytu na území členských států Evropské unie v trvání šesti měsíců jako krátká, muselo by se k ní připočítat dalších devět měsíců potřebných k vyřízení žádosti. To by znamenalo, že by rodina žalobce mohla být oddělena na delší dobu. Dokonce by se mohlo uplatnit ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se dlouhodobý pobyt cizinci neudělí, pokud v uplynulých pěti letech porušil zákon.

K institutu správního vyhoštění zdůraznil, že jde o opatření, které má chránit stát a veřejnost proti cizincům jednajícím nezákonným způsobem nebo onemocněli nakažlivou chorobou. V případě onemocnění nakažlivou chorobou jde o vyhoštění, které nespočívá

v zaviněném jednání cizince (jeho důvody jsou objektivní), ale zjevně vychází z toho, že je třeba chránit společnost před cizincem, který bude i v budoucnu objektivně nemocný nakažlivou chorobou a bude veřejnost ohrožovat. U všech ostatních důvodů správního vyhoštění nejde pouze o objektivní důvody, ale i o důvody subjektivní, které musí spočívat buď v úmyslném protiprávním jednání, nebo v hrubé nedbalosti. Je logicky nezbytné opatření ve formě správního vyhoštění chránit společnost před cizinci, kteří úmyslně poruší zákon a je tak možno předpokládat, že ho poruší i v budoucnu. V případě žalobce jde o k porušení zákona spočívajícím v neoprávněném pobytu po zrušení povolení k trvalému pobytu, o kterém však nevěděl a vědět nemohl. Není proto dán žádný společenský zájem na chránění společnosti před takovým cizincem, u kterého lze naopak předpokládat, že pokud by o neoprávněnosti svého pobytu věděl, svoji situaci by řešil a protiprávního jednání by se tak nedopustil. Žalobce je postižen správním vyhoštěním za to, že jeho zástupci zanedbali své povinnosti. Takový postup je zcela proti smyslu tohoto opatření. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 62/2013, kterého se dovolává žalovaná, dopadá na poněkud jinou situaci. Žalobce by se špatné komunikace s advokátem nemohl domáhat například při žádosti o prominutí zmeškání nějaké procesní lhůty. V takovém případě jde špatná komunikace k jeho tíži. Jiná je ale situace v případě, že špatná komunikace advokáta má mít pro jeho klienta nikoli procesní, ale hmotně právní následky. To znamená, že advokát dostane cizince do situace neoprávněného pobytu tím, že ho neinformuje o stavu řízení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje jakousi tendenci žalobce porušovat zákony, kterou spatřuje v tom, že povolení k trvalému pobytu získal obcházením zákona. Žalobce získal povolení k trvalému pobytu v roce 2006, kdy byla v zákoně o pobytu cizinců mezera, která způsobila to, že každý cizinec, který uznal otcovství k dítěti s českým občanstvím, mohl získat trvalý pobyt. Správní orgány, přestože o této situaci věděly, neměly podle zákona jinou možnost, než pobyt udělit, což se stalo i v případě žalobce. Z toho plyne, že způsob, kterým žalobce získal trvalý pobyt, nebyl nezákonný. Teprve v roce 2007, kdy byl novelizován zákon o pobytu cizinců, začaly být takto získané trvalé pobyty rušeny s tím, že zákon zakazoval zrušit trvalý pobyt cizinci, který si mezi tím na území České republiky vytvořil skutečné rodinné a soukromé vazby. Je třeba upřesnit tvrzení žalované tak, že žalobce se při získání trvalého pobytu nedopustil obcházení zákona, ale jako tisíce cizinců v té době využil cesty, která se jeví pochybná morálně, ale byla zcela v souladu se zákonem. Ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zakazuje rozhodovat o vyhoštění cizince v situaci, kdy by to bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Přiměřenost či nepřiměřenost zásahu řeší § 174a zákona o pobytu cizinců. Z hlediska těchto dvou ustanovení je vyhoštění žalobce nepřiměřené. Žalobce v České republice žije řadu let, a i když u soudu využil práva na tlumočníka, hovoří velmi dobře česky. V České republice má manželku a dvě malé děti, pracuje jako jednatel v obchodní společnosti. Pokud mu banka poskytla úvěr na koupi rodinného domu, musela i ona uznat, že rodina žalobce je v České republice natolik integrována, že jí může poskytnout půjčku. Nelze si představit žádný jiný případ, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění zjevně nepřiměřené v zásahu do rodinného a soukromého života, než je tomu v případě žalobce. Pokud by byl žalobce skutečně vyhoštěn, nelze si představit, jaký jiný rodinný a soukromý život by v České republice ještě cizinec musel mít, aby to jeho vyhoštění zabránilo. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce k dotazu soudu sdělil, že konstatování jeho zástupce je zcela pravdivé. Byl se svými zástupci v pravidelném kontaktu, a to především tehdy, pokud obdržel dopis či jiný dokument a bylo třeba na něj reagovat. Vůbec nebyl informován o zrušení trvalého pobytu. Pokud by o tom věděl, určitě by nekupoval nemovitost, na kterou si vzal hypoteční úvěr. Má rodinu, je jednatelem společnosti a zaopatřuje finančně celou rodinu, a to jak chod domácnosti, tak vzdělání dětí.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu plyne, že dne 11. 12. 2006 bylo žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s nezletilým občanem České republiky, neboť dne 13. 2. 2006 bylo před Městským úřadem v R. určeno otcovství žalobce k nezletilému se souhlasem matky dítěte (posléze zemřelé).

Dne 1. 9. 2009 bylo z moci úřední zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru migrační a azylové politiky ze dne 17. 9. 2010, č. j. OAM-26326-44/MC-2009 bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno. Podle odůvodnění rozhodnutí vstoupil žalobce nelegálně na území ČR dne 15. 7. 2003; za účelem legalizace pobytu požádal o mezinárodní ochranu (neúspěšně) a následně podal žádost o povolení k trvalému pobytu. To získal na základě rozhodnutí ze dne 11. 2. 2006 za účelem sloučení s občanem České republiky (nezletilým dítětem). V odůvodnění rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu konstatoval správní orgán, že uznání otcovství bylo účelové s cílem zajistit cizinci povolení k trvalému pobytu, když navíc bylo provedeno téměř po třech letech od narození nezletilého. Povolení tak žalobce získal obcházením zákona (účelovým prohlášením otcovství). Vydané rozhodnutí zasahuje do soukromého a rodinného života, avšak nikoli nepřiměřeně, neboť situaci, v níž se nachází, si žalobce způsobil sám svým jednáním, tedy účelovým prohlášením otcovství, ač si byl vědom, že není jeho otcem a s dítětem ani nehodlal žít. Rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 14. 3. 2012, č. j. MV-119786-4/VS-2010. Rozhodnutí bylo zástupci žalobce (v té době Mgr. Radimu Strnadovi) doručeno dne 16. 3. 2012.

Dne 16. 10. 2012 byl žalobce kontrolován v obci N. hlídkou policie, kdy nebyl schopen prokázat svoji totožnost předložením cestovního dokladu (pasu), ani jiného dokladu. Proto byl zajištěn. Lustrací bylo zjištěno, že dne 16. 3. 2012 byl žalobci zrušen trvalý pobyt a žalobce se tak na území České republiky zdržuje bez platného povolení k pobytu.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 3. 2013, č. j. KRPS-363305-46/ČJ-2012-010022, bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Žalovaná k odvolání žalobce změnila rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně tak, že zkrátila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie z jednoho roku na šest měsíců, ve zbytku rozhodnutí potvrdila.

Pro posouzení věci je relevantní následující právní úprava:

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V projednávané věci není po skutkové stránce sporu o tom, že se žalobce při pobytové

kontrole provedené dne 16. 10. 2012 neprokázal žádným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území České republiky. Rovněž není sporné ani to, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož podkladem bylo právě rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce v době od 17. 3. 2012 (následující den po nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu) do 16. 10. 2012 (den pobytové kontroly) pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně shledal, že se žalobce do nastalé situace dostal vlastní vinou. Povolení k trvalému pobytu nelze považovat za právo nabyté v dobré víře, neboť při získání tohoto povolení si žalobce byl vědom způsobu, jak povolení získal, jakož i toho, že není otcem nezletilého českého občana a ani s ním nehodlal žít ve společné domácnosti. Při rozhodování hodnotil správní orgán I. stupně především to, že žalobce vstoupil na území České republiky nelegálně, zneužil azylovou proceduru a účelovým prohlášením o otcovství získal povolení k trvalému pobytu. Důsledek správního vyhoštění je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, protože manželka a děti žalobce mají oprávnění k dlouhodobému pobytu, který ale není trvalým pobytem. Ten má manželka a děti žalobce stále na území země původu, kam se může celá rodina žalobce kdykoli vrátit. Nedojde proto k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a nedošlo by ani k rozdělení rodiny, neboť celá rodina může žalobce dobrovolně následovat do Číny. Rozhodující není ani délka pobytu žalobce na území České republiky, neboť do České republiky přicestoval nelegálně, zneužil institut mezinárodní ochrany a povolení k trvalému pobytu získal obcházením zákona. Několikaletý pobyt žalobce na území České republiky nelze považovat ani za postupnou integraci žalobce do společnosti, neboť neovládá český jazyk a neuznává ani české zákony. Taktéž manželka nerozumí českému jazyku, stejně jako děti, na které se dosud ani nevztahuje povinná školní docházka. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování rodinného života, ale současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech chráněných státem. Právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizince na svém území. Cizinec, který porušuje právní normy hostitelského státu, nemůže požívat výhod povolení pobytu. Rodinný a soukromý život žalobce nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů. Vyhoštěním žalobce nebude narušen ani chod společnosti, v níž je jednatelem, protože společnost má ještě další dva jednatele. Nemovitost v N. začali s manželkou pořizovat v dubnu 2012, tedy v době, kdy již bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu. Smlouvu o hypotečním úvěru podepsali až dne 26. 7. 2012. Přitom řízení o zrušení uvedeného povolení bylo zahájeno již 1. 9. 2009. Nemovitost i firmu lze bezpochyby spravovat prostřednictvím zmocněné osoby i ze zahraničí. Navíc si žalobce musel být vědom, že s ohledem na své předchozí chování se může dostat do situace, kdy bude muset Českou republiku opustit. Zástupce si žalobce zvolil sám. To, že zástupce nevyrozuměl žalobce o zrušení trvalého pobytu, nezabývá žalobce povinností plynoucí z vydaného rozhodnutí. O stav řízení se navíc měl sám zajímat. Při stanovení doby zákazu vstupu přihlédl správní orgán I. stupně ke všem zjištěným skutečnostem a okolnostem neoprávněného pobytu žalobce, zejména jeho délce, jakož i k rodinným poměrům. Doba k vycestování byla stanovena s ohledem na to, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a doba určená k vycestování se jeví zcela přiměřená a dostatečná k vyřízení náležitostí potřebných k odjezdu z území České republiky a náležitostí spojených s výdělečnou činností, hypotékou a majetkem.

Žalovaná pak v rozhodnutí o odvolání uvedla, že k tíži správního orgánu nelze přičítat, že zástupce informoval žalobce o zrušení povolení k pobytu až v okamžiku zahájení řízení o správním vyhoštění. Je věcí účastníka řízení a jeho zástupce, jak se budou vzájemně

informovat. Právní účinky právního úkonu vztahující se k doručení vznikají od okamžiku doručení písemnosti zástupci (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 7/2013). Skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců naplnil žalobce tím, že od 17. 3. do 16. 10. 2012 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a nečinil žádné kroky vedoucí k jeho legalizaci. Podle žalované se správní orgán I. stupně dostatečně vypořádal s námitkou zásahu do soukromého a rodinného života v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců a vedl v tomto směru potřebná dokazování. Účastník řízení se ke společenským a kulturním vazbám navázaným na území České republiky vyjádřil záporně, stejně jako k otázce, zda ovládá český jazyk. Řízení proto bylo vedeno za přítomnosti tlumočnicka, ačkoliv neznalost českého jazyka žalobce v odvolání popřel. Účastník řízení za desetiletou dobu pobytu v České republice navštívil asi čtyřikrát, vždy jen na krátkou dobu. Dle sdělení manželky žalobce žijí v zemi původu rodiče a sourozenci žalobce a matka manželky, u které v té době pobývalo jedno z dětí. Z toho plyne, že účastník řízení má v s vysokou mírou pravděpodobnosti stále zachovány poměrně široké rodinné vazby. Ze všech uvedených důvodů má odvolací orgán za to, že vydání napadeného rozhodnutí není nepřiměřené, neboť po dobu nepřítomnosti může rodinu zajistit a financovat manželka, která na území České republiky také podniká a s vedením firmy mohou vypomoci rodinní příslušníci (strýc a bratranec účastníka řízení), kteří by zajisté, v případě potřeby vypomohli i manželce žalobce. Při ukládání správního vyhoštění, které vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. Podle žalované převažuje v tomto případě ochrana veřejného zájmu na dodržování právních předpisů, nad ochranou před zásahem do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť v daném případě lze ze strany účastníka řízení, který se vědomě dopouštěl protiprávního jednání (nelegální vstup, účelové prohlášení otcovství, neplacení výživného a pobyt bez platného oprávnění), dovodit zřejmou neúctu k právnímu řádu České republiky. Uplatní se proto obecná zásada vyplývající z § 2 odst. 4 správního řádu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Je v obecném zájmu, aby právní předpisy České republiky byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Odvolací námitky jsou proto nedůvodné. Vzhledem k existenci rodiny a finančnímu závazku vyplývajícimu z hypotečního úvěru, dospěl odvolací orgán k závěru, že dostačující doba zákazu pobytu je šest měsíců. Tato doba se jeví jako přiměřená s přihlédnutím k společenské nebezpečnosti jednání účastníka řízení, pohnutek a míry zavinění jeho osoby.

O námitkách uvážil soud následovně:

Předně není pochyb o tom, že žalobce byl informován o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a že právě v souvislosti se zahájením tohoto řízení udělil plnou moc k zastupování advokátovi (v té době M. S.). Rovněž není pochyb o tom, že žalobce věděl, že toto řízení probíhá, neboť byl správním orgánem I. stupně opakovaně předvoláván k jednotlivým úkonům a že na tato předvolání rovněž reagoval. Jiná je ale situace ohledně vědomosti žalobce o výsledku tohoto řízení. Žalobce a jeho stávající zástupce v žalobě a při jednání před soudem shodně uvedli, že předchozí zástupce informoval žalobce o zrušení povolení k trvalému pobytu až v okamžiku zahájení řízení o správním vyhoštění. Tuto skutečnost nezpochybnily ani správní orgány rozhodující ve věci správního vyhoštění. Konstatovaly však, že bylo věcí žalobce a jeho právního zástupce, jak budou vzájemně komunikovat, a že žalobce se měl ve vlastním zájmu o výsledek řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu aktivně zajímat. Jestliže tak neučinil, dostal se do uvedené situace sám svým pasivním chováním. Tato skutečnost proto nemůže jít k tíži správního orgánu, jemuž nepřísluší napravovat nedostatky v komunikaci zastoupeného a jeho zástupce, jak konstatoval

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 As 62/2013 – 39.

Zdejší soud respektuje závěr přijatý Nejvyšším správním soudem ve shora uvedeném rozsudku o tom, že doručení zástupci představuje důkaz řádného zákonného doručení zastoupenému účastníku řízení, v jeho zájmu a se všemi z toho plynoucími důsledky pro povinnost plnit, pro běh lhůt a podobně. Podle názoru soudu je však rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu rozhodnutím, které významně zasahuje do hmotně právní sféry žalobce. V jeho důsledku totiž ztratil žalobce status osoby oprávněně pobývající na území České republiky a toto rozhodnutí bylo navíc stěžejním podkladem pro uložení správního vyhoštění. Za této situace je však podle přesvědčení soudu nutno při rozhodování o správním vyhoštění vzít v úvahu nejenom právní, ale také skutkový stav. Ze skutkových zjištění učiněných v rámci řízení o správním vyhoštění totiž plyne, že tehdejší zástupce prokazatelně neinformoval žalobce o vydání (doručení) tohoto rozhodnutí. Učinil tak až v okamžiku zahájení řízení o správním vyhoštění. Tuto skutkově významnou okolnost nezpochybnily ani rozhodující správní orgány.

Zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů ukládá advokátům povinnost řádného zastoupení klienta a pro případ porušení této povinnosti počítá s možností kárného postihu a případné náhrady škody. Nejde však o nástroje, které by mohly napomoci zastoupenému v jeho záležitosti, neboť jejich prostřednictvím nemůže dosáhnout zrušení aktů státní správy. Je proto na soudu, aby v rámci vedeného přezkumného řízení tuto okolnost (porušení povinnosti zástupce k zastoupenému) posoudil a zvážil míru jejího vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K tomu soud uvádí, že byť žalobce nebyl informován o výsledku jiného správního řízení (o zrušení povolení k trvalému pobytu), má tato okolnost podstatný vliv i na průběh a výsledek řízení o uložení správního vyhoštění. Je tomu tak proto, že správní orgány rozhodující ve věci správního vyhoštění učinily základem svých úvah o naplnění důvodů pro uložení správního vyhoštění, době zákazu pobytu na území členských států Evropské unie a dopadu přijatého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, právě výsledek řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a své úvahy podpořily ještě poukazem na nelegální vstup žalobce na území České republiky, neudělení mezinárodní ochrany a získání povolení k trvalému pobytu účelovým obcházením zákona (účelovým přiznáním otcovství k nezletilému občanu České republiky). K tíži žalobce bylo přičteno také to, že smlouvu o hypotečním úvěru uzavřel až 27. 6. 2012, tedy v době, kdy již bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Právě v těchto závěrech považuje soud vydaná rozhodnutí za vadná, neboť si lze jen stěží představit, že by takto žalobce postupoval, pokud by si byl vědom svého nelegálního pobytu.

Bez ohledu na výše uvedené, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobstojí z pohledu řádného posouzení dopadu přijatého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. A to ani přesto, že žalovaná zkrátila dobu zákazu pobytu na území členských států Evropské unie z jednoho roku na šest měsíců. Přiměřenost zásahu řeší § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z rozhodnutí správních orgánů plyne, že provedly dostatečná skutková zjištění k ověření tvrzení žalobce o jeho soukromých a rodinných poměrech, avšak nesprávně posoudily závažnost jednání žalobce ve vztahu k ochraně veřejného zájmu a především integraci žalobce do české společnosti. Žalobce žije na území České republiky již desítku let, je osobou středního (produktivního) věku, na území České republiky má celou svou nejbližší rodinu (manželku a dvě nezletilé děti), do země původu odjížděl pouze sporadicky a jen na krátkou dobu. Českou republiku tak zjevně považuje za zemi, v níž hodlá žít, pracovat a vychovávat své děti. Proto také koupil v České republice rodinný dům. Využil k tomu hypotečního úvěru, který se jeho poskytovateli zavázal splácet. Žalovaná sice ke všem těmto skutečnostem přihlédla, když změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak podle názoru soudu přesto nedostatečně, neboť soud (ve shodě s žalobcem, resp. jeho zástupcem) již nemá žádnou představu, jaký jiný rodinný a soukromý život by měl žalobce v České republice ještě vést, aby nebyl z jejího území vyhoštěn. Takto si podle přesvědčení soudu nepočíná cizinec, který má povědomost o neoprávněnosti svého pobytu na území České republiky, nýbrž cizinec přesvědčený o stále platném povolení k trvalému pobytu a v potřebné míře integrovaný do české společnosti. Rovněž nelze bez dalšího souhlasit se žalovanou, že „přítěžující“ okolností na straně žalobce je to, že do České republiky přicestoval nelegálně, neboť z ustálené judikatury plyne, že pouhý nelegální vstup na území není dostatečným důvodem pro uložení správního vyhoštění. Z pohledu výše uvedeného pak vyvstávají zásadní pochybnosti o tom, zda je vůbec dán veřejný zájem na vyhoštění žalobce z České republiky.

Z výše uvedeného důvodu proto zrušil soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Soud naopak musel odmítnout námitku žalobce poukazující nemožnost aplikace novely č. 379/2007 Sb., která do zákona o pobytu cizinců zakotvila možnost zrušit povolení k trvalému pobytu, vyjde-li dodatečně najevo, že trvalý pobyt byl povolen v důsledku obcházení zákona, a to z týchž důvodů, které uvedl Nejvyšší správní soud pod bodem 22 rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 2 As 58/2011 – 78, v němž řešil obdobnou námitku ve vztahu k předchozí novele téhož zákona a konstatoval, že „.... jakmile bylo účinností novely č. 161/2006 Sb. zakotveno do § 87l zákona o pobytu cizinců, že lze zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení podle písmene a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nebo podle písmene b) uzavřel manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu; nebo podle písmene c) nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky; bylo možno od účinnosti této novely zrušit na základě tohoto ustanovení i povolení k trvalému pobytu udělená před účinností této novely. Nejde totiž o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou, kdy jsou na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času.“

Vzhledem k tomu, že žalobce, ač v řízení úspěšný, nepožadoval náhradu nákladů řízení, rozhodl soud jak uvedeno pod bodem II. tohoto rozsudku.

Ustanovenému tlumočnickovi pak přiznal soud odměnu za dvě hodiny tlumočení průběhu ústního jednání ve výši 770 Kč podle § 17 odst. 1, pol. 1, zvýšené s ohledem na asijský jazyk podle § 22 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 37/1067 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících (dále jen „vyhláška“) a dále náhradu za čas strávený na cestě ve

výši 123 Kč podle § 28 odst. 1 písm. b) a náhradu hotových výdajů (parkovného) ve výši 180 Kč podle § 18 odst. 1, 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy částku 911 Kč, která bude tlumočnickovi vyplacena ve lhůtě soudem stanovené.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. listopadu 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová